

[Hassing-Jørgensen.]

altsaa maa være tilbageholdende, fordi den første Virkning af Deltagelse er, at man skal sælge nogle Papirer, af hvilke man skal svare en Ekstraskat. Det forekommer mig, at disse Tilfælde af nødtvungent Salg er saa talrige og saa lidet strafværdige, om jeg saa maa sige, at hele Bestemmelsen er urimelig.

Og Betænkelighederne stiger jo, naar man nu vil forlænge Loven for to Aar. Man kunde maaske for to Aar siden loyalt sige: Ja, det drejer sig altsaa om en ganske kort Periode, to Aar, i den Tid kan der jo ikke blive Tale om saa forfærdelig meget. Men jo længere Perioden bliver, desto betænkeligere bliver selvfølgelig ogsaa disse Bestemmelser, for det, der er Tale om, er jo ikke et enkelt Aars Værdistigning, men Værdistigningen gennem Aarene. Den systematiske Opsparing, som man foretager i Aktieselskaberne, og som i høj Grad maa have alle ordentlige Folks Tilslutning, summer sig jo op. Efter tre Aars Forløb kan der altsaa opspares tre Aars Henlæggelser, og naar de saa skal tillægges den skattepligtige Indkomst, bliver det jo med et relativt stort Beløb. Hvis det kunde have været fordelt over de tre Aars Skattepligt, saa det noget anderledes ud, men det bliver relativt store Beløb, hvormed den skattepligtige Indkomst i saa Fald skal forhøjes, og ved en saadan relativt stor Forhøjelse kommer man op i en højere Skatteskala, med det Resultat, at en meget væsentlig Del af den opsparede Fortjeneste kan blive oplugt af Skatten.

Hvad nu Statens Indtægt angaar, kan jeg ikke tænke mig, at Bestemmelsen kan være af synderlig stor Betydning, men derimod kan den godt for den enkelte Skatteyder være af meget væsentlig Betydning, og jeg synes altsaa ikke, man skulde fortsætte med denne Beskatning, som jo i øvrigt er et Brud paa Skattelovgivningens almindelige bærende Principper.

En Henvisning til Spekulationsmomentet alene er ikke fyldestgørende, til Dels fordi der netop ikke er Tale om Spekulationsengagementer, men om Anlægsengagementer, som det kan være nødvendigt at ophæve, og i øvrigt har Spekulationen jo ikke taget et saadant Omfang, at der er Grund til særlig drastiske Forholdsregler. Jeg tror nu ikke, at den højtærede Minister skal mene, at det skyldes denne Lovs Tilstedeværelse, at Spekulationen ikke har taget et større Omfang. Det skyldes i første Række, at der gør sig en ganske anden Mentalitet gældende inden for pengean-

bringende Kredse end under tidligere Forhold. Naar man endelig skal nævne noget, som effektivt har hindret Spekulationen, saa maa man i første Række henvise til de Foranstaltninger, der er taget fra de ledende Bankers Side, som udelukker de tidligere saa almindelige Margenspekulationer.

Jeg vil ogsaa gerne nævne samme Lovforslags § 10, som jeg for to Aar siden ret tøvende gik med til, og kun fordi Finansministeren dengang kunde fremlægge nogle Eksempler paa aabenbare Misbrug. Bestemmelsen gaar ud paa, at „Aktier, der ikke er frit omsættelige, samt Aktier i Selskaber, i hvilke mindst $\frac{2}{3}$ af samtlige Aktier ejes af en enkelt Aktionær, skal ved Opgørelsen af den skattepligtige Formue medregnes med mindst 80 pCt. af en til Aktiens Paalydende svarende Andel i Selskabets hele Formue“. Efter at denne Lov er blevet vedtaget, har jeg bragt i personlig Erfaring, at denne Regel uden videre er gennemført af Ligningsmyndighederne ikke blot over for de Papirer, som her staa nævnt, men ganske frejdigt ogsaa over for omsættelige Aktier og uden Hensyn til Antallet af Aktier paa enkelt Haand. Der eksisterer ligefrem Fortegnelser over største Parten af de noterede Aktier, som findes her i Landet, og i disse Fortegnelser er det angivet, med hvilken Procent disse Aktier skal optages i Status. Fra Ligningsmyndighedernes Side henviser man ikke til Paragraffen, men man siger: 80 pCt. af den regnskabsmæssige indre Værdi bliver saa og saa meget, altsaa er det det Beløb, hvormed Aktierne skal opføres. Nu maa jeg altsaa ud fra denne Erfaring spørge: Naar nu denne Regel har kunnet gennemføres administrativt uden særlig Lovhjemmel, af hvilken Grund har det saa været nødvendigt at have denne Lovhjemmel for de ikke frit omsættelige Aktiers Vedkommende? Det forekommer mig, at enten maa denne Bestemmelse være overflødig — man kan altsaa gøre det administrativt, som man vil —, eller ogsaa har Skattemyndighedernes Fremgangsmaade været urigtig.

Jeg er for øvrigt af den Mening, at det vilde være nyttigt og rigtigt at naa frem til en permanent Bestemmelse om, hvorledes noterede Aktier skal opføres i enkelte Aktionærers Status, og saa maa jeg derom sige, at 80 pCt. under næsten alle Omstændigheder vil være for meget.

Undertiden kan Folk studse over dette og sige: ja men, det er da egentlig mærkeligt, for hvis vi selv ejede de Aktiver, der her omfattes af et Aktieselskab, saa skulde vi jo